

Sandra otevřela nejprve jedno a teprve potom druhé oko. Měla dojem, že jí během noci víčka musela ztěžknout minimálně o půl kila. Vůbec si nepamatovala, kolik toho včera vypila, a vlastně se jí i zdálo, že má snad okno. Její blankytně modrý pohled padl na noční stůl, na kterém stály dvě prázdné skleničky a překocená láhev od sektu. Na koberci vedle postele se povalovala další. A když si dívka připomněla řádku koktejlů, které ochutnala během plesu, rázem pochopila, co stojí za její vygumovanou paměť.

Škoda, pomyslela si lítostivě, když očima přešla zmuchlaná prostěradla a vlastní nahé tělo. Musela to být parádně divoká noční jízda! Mrkla na obří nástěnné hodiny a s překvapením naznala, že je už po druhé hodině odpoledne. To si hezky přispala!

Vtom se otevřely dveře a do ložnice vstoupil Erik, nahý až na bílý ručník, který měl omotaný okolo boků. Zářivá běloba hezky zdůrazňovala zlatavé opálení jeho pokožky. Vlasy měl mokré po koupeli a v neoholeném obličejí rozpoznala známky nevyspání, což ji přimělo k sebejistému úsměvu. Musela mu dát pořádně do těla! Pocítila náznak vzrušení. Mohli by si to zopakovat, aspoň by si teď, střízlivá, přišla na své... Erikovo sošné, pevné tělo s dlouhými tvrdými svaly způsobilo, že se v ní probudily hormony.

A okamžitě se rozhodla, že se spolu hned teď pomilují. Byla si naprosto jistá, že jí v žádném případě neodolá. Ještě žádný ji neodmítl, ať už chlapec, či zralý muž. Vždyť jí doslova padali k nohám a prosili o její přízeň! Osmnáctiny oslavila teprve před pár týdny, ale milenců už měla bezpočet. Sex ji bavil a užívala si ho plnými hrstmi. Navíc si velice ráda dokazovala svou převahu nad takzvaně silnějším pohlavím, které se však nechalo ovládat jedním jediným orgánem... a s tím to ona uměla moc dobře! Mělo to i spoustu příjemných vedlejších výhod, jako například drahé večere, dárky anebo výlety do luxusních hotelů. No, někdy i méně výstavních, ale pokud pohodlí nahradil dostatečně výbušný erotický zážitek, byla to příležitostně ochotná tolerovat.

Nyní se vábivě zavrtěla a zaujala dobře nazkoušenou svůdnou pózu s vystrčeným bokem a vyzývavě podepřenými nadry, které tak čněly vzhůru jako dva navlas stejné vrcholky velehor. Přimhouřila nádherné oči, připomínající kočkovitou šelmu, a zamávala prodlouženými řasami, když na Erika zacílila sugestivní pohled. Pak pohodila světlou hřívou, takže jí pár dlouhých pramenů plavně spadlo přes ramena. Rozprostřely se po nich jako závoj.

„Ahoj...“ zavrňela záměrně nakřáplým hlasem a dala si záležet na tom, aby její tón zněl patřičně roztouženě. K tomu ještě našpulila rty barvy zralých třešní v náznaku polibku anebo možná nemravného návrhu, týkajícího se přesně té části těla, kterou většina mužů považuje za střed vesmíru. Ponechávala vždy na dotyčném, aby si vybral, jaká představa ho dokáže nabudit víc. Obvykle to byla druhá varianta.

Erik se cítil opravdu utahaný a nevyspalý, ale pohled na ty svěží půvaby a mladé pružné tělo na něho zapůsobil jako adrenalinová injekce. Okamžitě pocítil povědomý záskub ve slabinách, jeho penis sebou zacukal a o poznání zbytněl.

Sandra se beze stopy ostychu překulila na záda, opřela se o polštáře a zajela rukou, ozdobenou barevnými náramky, mezi svá skvostná, hladká stehna. Začala se líně laskat. Její jemné prsty moc dobře věděly, co si počít, když přejížděly po temně růžové pleti a rozkošnický rozhrnovaly šťavnaté záhyby. Dráždily drobný hrbolek, který každou vteřinou nabíhal rostoucí touhou a měnil barvu v sytější odstín, dokazující vzrušené překrvení. Nabízela se mu otevřeně a nestydatě, jazykem si olizovala spodní ret a špičkou prstů volné ruky přejížděla přes malé bradavky, až ztvrdly do podoby ostrých hrotů. Nespouštěla z něho jednoznačně vyzývavý pohled a z hrdla se jí vydral tichý žádostivý sten.

Že zdržuje dech, to si Erik uvědomil teprve ve chvíli, kdy se mu začaly dělat mžitky před očima. Okamžitě do plic nabral pořádnou dávku kyslíku a došlo mu, že ta bezostyšná erotická scéna, kterou dívka předváděla v jeho vlastní posteli, mu z hlavy vytloukla veškeré myšlenky spolu s krví. Vůbec nepřemýšlel, jen toužil ukojit tu bušící potřebu těla, která s ním začala cloumat tak mohutně, až nabyl dojmu, že se doopravdy chvěje. Bleskurychle shodil

ručník z beder a nechal ho dopadnout na zem. Překročil ho a třemi dlouhými kroky, dávaje na odiv své plné vzrušení, se ocitl nad postelí.

„Hm...?“ zabroukala Sandra smyslně a vytáhla vlhký prst, kterým se právě dráždila uvnitř roztoužené ženské jeskyňky. Vztáhla ho k němu, v krásném obličejí výmluvný výraz. Fascinovaně se sklonil, obemkl drobný ukazováček potřísněný sladkým nektarem ústy a dychtivě ho začal olizovat. Pochopitelně mu to brzo přestalo stačit. Krev mu pulzovala v tříslech i podbřišku, až měl pocit, že se jeho mužství, zmítané touhou, musí během chvíle samo od sebe vznítit.

Poklesl v kolenou, položil paže na matraci a zabořil hlavu do vábivého dívčího klína. Poněkud netrpělivým pohybem, za který by se, být v tu chvíli víc při smyslech, pokáral, ještě o kousek víc roztáhl štíhlé nohy. Zaútočil lačnými ústy i jazykem na voňavou, vlhce lesklou a kluzkou štěrbinku, kterou v tu chvíli považoval doslova za svatostánek. Tyto dokonalé, něžné, a současně tak dráždivé ženské partie ho dokázaly vždy naprosto pobláznit.

Ano, zbožňoval ženská těla, ty jejich rafinované křivky a opojné vůně vzlínající z hebké pleti. Nikdy se nedokázal dost nabažit měkkého lůna, do kterého se nořil, oblin plných nader, jichž se dotýkal, a teplé pleti, kterou tak rád zkoumal jazykem i hbitými prsty. Možná se se ženami nemiloval z lásky, protože propadnout zrádnému citu zvanému zamilovanost si zakázal už hodně dávno, ale rozhodně si byl jistý, že žádnou z těch, které prošly jeho postelí, nezklamal. Dával stejně hojně, jako si bral, dokonce možná i víc. Rád uspokojoval a s křehčím pohlavím uměl dokonale zacházet.

A ženy to věděly – od prvního očního kontaktu při seznámení přes důvěrně známou hru flirtu a svádění až do posledního vzdechu po kaskádě orgasmů nemohly být nikdy na pochybách, že je zkušeným, pozorným a vytrvalým milencem.

A snad i proto nyní, jakkoli se po dlouhé noci cítil znaveně, v tom vábivém klíně znovu ožil. Ano, skutečně to bylo jako znovuzrození, pocit vše přebíjející vášně, kdy existovalo pouze tělo, intenzivní sexuální zážitek a fyzická rozkoš...

Když se Sandra poněkolkáté s trhanými výkřiky zazmítala na vlnách vyvrcholení a pak mu vláčná a horká opět nabídla své sladké sametové záhyby k plenění, jeho sebeovládání se začalo postupně bortit. Nevydržel to a vzepjal se nad ní. Přišpendlil jí svou silnou rukou ladné bílé paže nad hlavou. Vzhlédla k němu očima pokrytými mlhovinou chtíče a pootevřela měkké rty. Tolik mu připomněly ty druhé, naběhlé a vroucí, které ještě před chvílí líbal a sál, že hrdelně zachraptěl v návalu potřeby pohroužit se do ní a nechat se pohlit nádherným osvobozujícím vrcholem.

Napětí v jeho údu dosáhlo maximální únosné míry. Dovolil si jen pár sekund na navlečení kondomu, a pak se na ni se záupněm svezl. Prudce, zkušeným klouzavým pohybem pánve do ní vnikl. Lehce vzkřikla vzrušením, když špičkou penisu neomylně našel ten nejcitlivější bod v jejím nitru a začal se pomalu pohybovat. Tak, aby ho masíroval až k zešílení líným, pomalým třením a při tom sám zažíval neskutečné návaly slasti, které ho pohlcovaly, jako by se nořil do husté bahenní koupele. Byly to pocity doslova božské, jedinečné, explozivní...

I tentokrát se však dokázal k vlastní pýše udržet a dopřál Sandře další výbušný výstup na vrchol, než se sám uvolnil ve smršti detonujícího orgasmu. S chraplavým výkřikem povolil tvrdé napětí a nechal se unášet vzletným pocitem lehkosti a síly zároveň, když z jeho těla prýštila životadárná tekutina v mohutných proudech až do té poslední kapky. Ještě několikrát sebou škubl ve slastných dozvucích pominuvšího vrcholu a pak se zhroutil jako hadrový panák, zpoceny a vyčerpaný až na samé dno, vedle ní.

Cítil květinovou vůni vzlínající z její kůže a na tváři ho lehce šimraly jemné vlasy.

Nebe... tohle je nebe, běželo mu myslí. Přesně takové to musí být v ráji! A v tu chvíli upřímně záviděl těm, kteří se tam už ocitli...

.....

Juliin neklidný spánek přerušilo jakési vzdálené bušení. Nějakou chvíli jí trvalo, než dokázala rozlepit víčka. Ložnice tonula v nezvyklé temnotě a její ospalé oči se rozkoukávaly jen velmi pozvolna.

Buch! Buch buch!

Co je to za rány? podivila se a rozhlédla se po přízračně tmavé místnosti. Když se duté zvuky ozvaly znovu, snad ještě důrazněji než dříve, došlo jí, že kdosi nejspíš tluče do tvrzeného skla vstupních dveří. Natáhla se k lampičce, aby rozsvítila. Zaslechla jen tiché cvaknutí vypínače, pokoj však stále halila tma. Asi žárovka, pomyslela si, a opustila lůžko. U dveří zkusila hlavní světlo, ale ani tentokrát neměla štěstí. Totéž se opakovalo na chodbě i na schodišti.

Neobvykle temný dům způsobil, že jí na pažích vyvstala husí kůže. Cítila se v něm zranitelná, což ještě umocnily další rány do vchodových dveří. Kdo je za nimi? A co jí teď v noci k čertu chce? A proč nefunguje ta zatracená elektřina?!

Znepokojení prostupovalo celým Juliiným tělem, jako by protékalo jejími žilami místo krve. Ale třebaže vnímala svůj strach, jedno věděla jistě: musí zjistit, kdo se to na ni dobývá.

Opatrně scházela stupeň po stupni dolů a přidržovala se při tom zábradlí. Bylo na dotek nepříjemně ledové, ovšem potřebovala ho, neboť jí cestu po schodech ztěžoval pocit úplné slepoty. Tiše přešla přes obývací a zastavila se několik kroků přede dveřmi, které ji dělily od předsíně.

Buch...

Zdálo se, že příchozí buď ztrácí síly, anebo vervu, protože do skla udeřil s mnohem menší energií, a pouze jednou. Julii napadlo, jak je nešikovné, že pod zastřešení, které kryje vstup, nemůže vidět žádným z oken.

Proti vlastní vůli pocítila úzkost, když se jen velmi pomalu přibližovala k předposlední bariéře, která ji dělila od neznámého tam venku v tmavé noci. Natáhla ruku a sevřela kliku. Chvilíčku zaváhala, než ji stiskla a pootevřela dveře. Nedokázala však přestoupit práh – najednou jako by ji cosi zadrželo na místě a odmítlo pustit dál. Snad strach?

„Julie... Julie...!“

Trhla sebou. Ten slabý, chruplavý hlas plný bolesti... Byl jí dobře známý, avšak nyní zněl tak cize, až zaraženě ztuhla.

„Jul...“

Robin. Konečně se tedy vrátil! Jenže uprostřed noci a dost pravděpodobně ve špatném stavu. Díky tónu, jakým zdušeně volal její jméno, o tom nebylo pražádných pochyb. Něco se mu muselo přihodit...

Neviditelná ruka, která ji až dosud držela na místě, náhle povolila, a ona prošla předsíní. Ve tmě nemohla spatřit za sklem žádný obrys postavy, přesto ji na okamžik zarazilo, že zírání jen do černočerných dveří.

„Robine?“ zavolala tenkým hlasem. Ale Robin ji i přesto slyšel a rozuměl jí.

„Jul... Jul, otevři mi... prosím tě,“ zasípal.

„Ano, ano... hned!“ Jak to, že nejsou v zámku klíče, kruci? pomyslela si zmateně. Vždycky je tam přece nechává povystrčené... Kam se poděly?!

Neměla však čas nad tím přemýšlet. Zvenčí znovu zaslechla Robinovy tiché prosby. Ani nevěděla, jak se jí nakonec podařilo otevřít, ale zvládla to. Těžké dveře se přiklopily ke stěně a Julie vyhlédla ven.

A v tu chvíli vykřikla. Její zaječení zaznělo jako výbuch třaskaviny uprostřed ztichlé pouště. A bylo ostré jako nůž.

Vytřeštěnýma očima hleděla do tváře svého manžela. Vypadal... jinak. A to nejen kvůli obrovské rozšklebené trhlině na hlavě, pokryté jak zaschlou, tak čerstvou krví, která potřísnila i jeho popelavý obličej. Stál jaksi nahrbeně ve zmačkaném obleku, který si na sebe

vzal na sobotní ples, a ruku držel před tělem, jako by se něčemu bránil. Všimla si, že mu na prsteníku chybí snubní prsten, který nikdy nesundával.

To však nebylo podstatné. Robin totiž připomínal živoucí mrtvolu. Jeho zapadlé oči se zdály divoké a bělma měl zalitá krví. Pleť v tom podivném obličejí byla zbarvená do přízračného šedobílého odstínu a rty se zdály zcela bezkrevné. Celkově jí přišel jaksi menší... prostě jiný.

Vypadal doslova jako zombie.

„Julie...“ zašeptal ochraptělým hlasem, aniž pohnul rty, a vztáhl k ní ruku. Až teď si všimla, že jeho téměř bílé prsty jsou podivně pokroucené, jako v nějaké křeči.

Roztřásla se.

V té chvíli ji tou děsivou rukou překvapivě hbitě popadl okolo zápěstí a ona s hrůzou zjistila, že jeho kůže je studená jako led. Chtěla se mu vytrhnout, ale držel ji pevně. Pokusila se znovu vykřiknout, hrdlo však měla stažené, jako by jí kolem něho někdo omotal smyčku.

Nevydala ani hlásku.

Když po chvíli zvedla pohled, zaostřila ho na vstupní dveře. Právě v ten okamžik se v nich totiž zhmotnil vysoký štíhlý muž a navyklým, jaksi líným pohybem si z očí sundával tmavé brýle proti slunci. Vůbec nezapochybovala o tom, že je to Teodor Tecl osobně. Už jen z jeho postoje čišela zřetelná inteligence a nezdolná vnitřní energie, což byly vlastnosti, které k detektivovi tak nějak neodmyslitelně patřily. Alespoň podle Julie.

Jeho vlasy měly tmavě plavou barvu a do čela, zbrázděného několika vráskami, padala rozčuchaná patka. Oválný obličej byl ostře řezaný a na tvářích a bradě s výrazným dolíčkem rašilo stříšně prozrazující, že nejméně dva dny nepoužil holicí strojek. Bystré živé oči s poněkud pokleslými vnějšími koutky se zdály temné, buďto čokoládově hnědé, anebo snad tmavošedé, to na dálku nedokázala rozpoznat. Nad nimi se klenulo husté obočí. Přestože byl velmi štíhlý, podle širokých ramen i vypracovaných stehen ve vyšisovaných džínách bylo zjevné, že cvičí, a to dost poctivě. Odhadla ho tak na čtyřicet let a musela uznat, že přestože ho podle verbálního projevu zařadila mezi přezíravé nezdvořáky, fyzicky rozhodně uměl zaujmout. Což však neznamenalo, že by jí byl sympatičtější. Přitažlivým zjevem se v žádném případě nehodlala nechat ovlivnit.

Detektiv přeletěl rychlým pohledem pátravých očí všechny tři obsazené stolky a pak bez jediného zaváhání zamířil neuspěchaným krokem dozadu k Julii. Jak se k ní blížil, doslova ji propaloval upřeným zrakem, který z ní ani na jediný okamžik nespustil. Netušila proč, ale cítila se v tu chvíli jako nahá uprostřed náměstí plného zvlounů. Mimoděk si přitáhla sáček těsněji k tělu, snad aby se podvědomě ujistila o tom, že na sobě má všechny potřebné svršky. Honem také sklopila oči a začala si s přehnaným soustředěním nalévat čaj, aby si příchozí muž nemyslel, že na něj bůhvíjak napjatě čeká.

Což si stejně nejspíš myslel.

„Paní Julie Gitová?“ Hlas, který už v telefonu zněl téměř melodramaticky, byl ve skutečnosti ještě působivější. Hluboký a s jakýmsi temným podtónem, jež se dal vyložit hned několika různými způsoby: smyslný, hrozivý, anebo přesvědčivý... V každém případě, kdyby se rozhodl žít jako dabér či moderátor, neměl by určitě nouzi o práci. Témbr jeho hlasu byl nezaměnitelný a posluchači by si ho jistě hned zamilovali. Avšak ani jeho vzezření, ani způsob řeči nebo hlasové zbarvení nebylo nic, čím by se měla zabývat. Pro Julii byla zajímavá pouze jeho práce a to, co jí mohl nabídnout jako soukromý detektiv. Nic víc, nic méně. A proto nyní vzhledla a změřila si ho chladným, odtažitým pohledem.

„Ano, to jsem já. A předpokládám, že vy jste Teodor Tecl.“

„Předpokládáte správně. A můžete mi klidně říkat Teo. Smím?“ ukázal bradou na židli proti ní. Jen kývla hlavou, protože jí ta otázka přišla dost nesmyslná. To snad chtěl při jejich jednání stát?

Hm, takže *Teo*? pomyslela si nevraživě. Ještěže jí rovnou nenabídl tykání! No, jestli on chce, aby ho oslovovala Teo, je to jeho věc. Ona pro něj každopádně zůstane paní Gitovou. Tečka.

Teo si mezitím svlékl hnědou bundu z jemné kůže a posadil se. Položil lokty na stůl, propletl prsty obou rukou, jako by se chtěl modlit, a podepřel jimi bradu. Jeho tvář se tak ocitla o kus blíž k té Juliině a ona si mohla všimnout, že oči má ve skutečnosti tmavě šedé, připomínající hustý dým. Přivíral je a díval se na ni tak, jako by chtěl dohlédnout až na samé dno její duše. Byla si naprosto jistá, že jen tím pohledem během své policejní kariéry přiměl spoustu delikventů k přiznání, aniž na ně musel nějak zvlášť tlačit.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se, když uplynula nejméně půlminuta, během níž Julie ten zkoumavý, téměř rentgenový pohled k vlastnímu uspokojení vydržela.

„Mohl byste najít mého manžela,“ odvětila poněkud koženě.

Povytáhl obočí. „Tolik jsem už pochopil. Nechcete nejdřív vědět něco o mně?“

Chvilíčku si ho přeměřovala. „To neuškodí.“

Koutky jeho úst se lehce zvlínily v náznak úsměvu, což Julii trochu překvapilo. Očekávala by od něj spíš nadnesený úšklebek. Teo se však kupodivu i nadále tvářil příjemně a ve stručnosti jí pověděl o své předchozí kariéře kriminalisty, které dal v ale před šesti lety. Pak se ještě dozvěděla, že od té doby pracuje sám na sebe a díky policejnímu výcviku a bohatým zkušenostem k tomu nepotřebuje žádné další odborníky.

Vida, tak přece jen umí mluvit, když na to přijde, proletělo jí myslí, zatímco hovořil.

„A teď jste na řadě vy,“ uzavřel své krátké, ale vyčerpávající představení. „Tedy pokud máte pocit, že mi můžete důvěřovat.“

Zadávala se na něho a pozvolna přikývla. „Ano. Myslím, že můžu,“ dodala posléze.

„To jsem rád,“ odvětil a zdálo se, že je sám se sebou spokojený. „Ještě maličkost,“ dodal a v jeho očích se objevila zvědavost. „Gita není právě obvyklé příjmení. Nemáte náhodou něco společného s plukovníkem Erikem Gitou?“

„Je to můj švagr,“ odušila věcným tónem. V tu chvíli se u nich konečně zastavila servírka, která si nově příchozího hosta dost dlouho vůbec nevšímalá. Tecl si stručně objednal velké espresso bez mléka a opět se zadával na Julii. Poškrábal se ukazovákem u kořene nosu a chvíli si ji přeměřoval chytrýma, pátravýma očima. „Máte v rodině takhle vysoce postaveného policejního důstojníka, a přesto potřebujete služby soukromého detektiva?“

„Aby ses nezbláznil,“ zahudrovala a rázně trhla dveřmi. Před nimi stála neznámá dvojice – muž a žena. On byl poměrně vysoký, tmavovlasý, a v ostře řezané tváři měl usazený výraz, který pro sebe přeložila jako nesmlouvavý. Oči snad dokázaly vidět skrz člověka. Žena mohla být o pár let mladší než Julie, měla vysoko vyčesané blond vlasy svázané do ohonu a její hezká tvář prozrazovala inteligenci a rozhodnost.

„Dobrý den,“ pozdravili oba téměř současně.

„Jste paní Gitová?“ navázal hned muž.

„Ano, to bych byla,“ založila si ruce na prsou. Jestli jsou od Svědků Jehovových, vyrazím s nimi dveře raz dva, pomyslela si. Ne že by na to vypadali, ale člověk nikdy neví. V okamžiku ji však vyvedli z omylu.

„Komisař Drozd, kriminální policie.“

„Inspektorka Mádlová.“

Bez meškání předložili služební průkazy. Ani si je příliš neprohlížela, dobře věděla, jak tahle legitimace vypadá. „Aha... Dobrý den. To je v pořádku,“ mávla rukou směrem

k průkazům a gestem ruky pozvala policisty dál. „Dáte si něco k pití?“ zeptala se jich v obýváku.

„Poprosím o vodu,“ požádala inspektorka. Komisař občerstvení odmítl. Okamžitě v ní poznal ženu, která v pondělí doprovázela Erika Gitu na policii. A to i přesto, že nyní vypadala přece jen o poznání unaveněji.

Jakmile Julie přinesla sklenici s minerálkou, svezla se do křesla a výmluvným pohledem vybídla kriminalisty, aby jí osvětlili důvod své návštěvy. Ihned její mimiku pochopili a komisař spustil: „Nejdříve bych vám chtěl sdělit, že jsme v pátrání po vašem muži zatím nebyli příliš úspěšní, bohužel. Ten případ jsme totiž dostali až včera po kolegovi, který náhle onemocněl. A jelikož paralelně děláme na něčem jiném, je to pro nás poněkud náročnější.“

A jéje, blesklo Julii hlavou. A je to tady, přesně o tomhle Erik mluvil. Nejsou lidi, nejsou peníze, nečekej zázraky... Ach jo. Pokusila se opanovat otrávený výraz, když pak zacílila pozornost na ty dva před sebou. „Aha,“ pronesla odtažitě. „Co jste mi tedy přišli říct?“

„Prostudovali jsme vaše oznámení a rádi bychom si osvětlili několik faktů, pokud to nevádí.“

„Do toho,“ pokrčila rameny.

„Tak nejprve: neměl váš muž – řekněme poslední týdny – nějaké osobní problémy nebo potíže v podnikání? Netrpěl nějakou nemocí?“

„O ničem takovém nevím.“

„A co jeho duševní zdraví?“

„Robinovo?“ užasla. „Tak to je v naprostém pořádku, docela určitě.“

„Takže neexistuje možnost, že by si třeba z nějakého důvodu mohl chtít sáhnout na život?“

Zamrkala a překvapeně přejela pohledem z komisaře na Mádlovou. „Cože? Tohle by mě nenapadlo ani ve snu. Ne, je to hloupost.“ V duchu se nad touhle šílenou možností sice ještě pozastavila, ale zdála se jí tak nepravděpodobná, že nakonec rozhodně potřásla hlavou, aby svá slova zdůraznila.

„Dobře,“ přikývl Drozd pozvolna. „Naposledy jste manžela viděla v sobotu pozdě večer na plese. Do protokolu jste uvedla, že mezi vámi došlo k hádce. Je to tak?“

„Ano, to je pravda. Celý ten večírek byl dost nepovedený, asi jsme radši měli zůstat doma, nebo aspoň já. Po té výměně názorů pro mě skončil a já už neviděla důvod, proč tam dál zůstat. A tak jsem odjela domů spolu s kamarádkou.“

„Její jméno?“

„Olga Plívová,“ odušila. „Na tom plese fotila. Ale ona u té hádky nebyla.“

„Nevadí,“ pravil nevzrušeně komisař. „Třeba se jí budeme potřebovat na něco zeptat. Kde bychom ji mohli najít?“

Přestože se jí do toho moc nechtělo, sdělila jim adresu Olinina ateliéru.

„Díky. Ta hádka s manželem byla ojedinělá, anebo jste mezi sebou měli nějaké dlouhodobější problémy?“ zeptala se nyní Mádlová. Julie se na ni zadívala a v duchu si pomyslela, že až se Robin objeví – tedy pokud se mu opravdu nic nestalo –, dá mu tohle všechno pěkně sežrat. Rozebírání soukromí s cizími lidmi jí vskutku lezlo krkem, a ačkoli to všechno bylo nejspíš potřeba, kdyby se byl normálně vrátil domů, nemusela by nic z toho, k čemu je nyní nucena, podstupovat.

Nejdřív ze všeho pevně stiskla zuby, až cítila, jak jí ostře vystoupily čelisti, a teprve pak se uvolila k odpovědi. „Zas tak ojedinělá nebyla,“ odvětila. „Měli jsme trochu krizi, už pár měsíců. Přišlo mi, že tím plesem tak nějak... vyvrcholila. A...“ zaváhala na pár vteřin, načež mávla rukou a s povzdechem větu dokončila, „... kromě toho jsem včera úplnou náhodou přišla na to, že si manžel našel milenkou. Říkám vám to raději rovnou, protože tuším, že k něčemu podobnému budete směřovat další otázku.“

Mádlová s Drozdem si vyměnili pohledy. „Hm, tak to se nemýlíte. Kolega už totiž něco o mimomanželském poměru vašeho muže zjistil. A tvrdíte, že to víte od včerejška? Jakou náhodou jste na to přišla?“

Změřila si Drozda, který si opět vzal slovo, ostražitým pohledem a vysvětlila, jak nevěru odhalila. „Ale co o tom víte vy?“ zakončila svůj monolog otázkou.

„Máme iniciály té ženy a vyslechneme ji. Třeba něco ví.“

Tak to je Tecl o krok před vámi, napadlo Julii. Ale podle něho je Netolická k Robinovi nezavede a já nemám důvod mu nevěřit. Současně si pomyslela, že kriminalistům o Teodorovi nic povídat nebude. Je čistě její soukromá věc, že si najala detektiva, koneckonců oni se doposud moc nepředvedli. Kromě toho se skutečně nechtěla dotknout Erika a tihle dva by mu to jistě prozradili. A ještě navíc: jestli už něco mají, brzy budou stejně moudří jako ona, takže tím ani nic nezkaží. „Aha,“ odtušila tedy jen stručně a založila si paže na prsou. „Jsem zvědavá, na co přijdete.“ Beztak s ní budu mluvit dřív než vy, dodala pro sebe.

Komisař si ji přeměřil hloubavým pohledem a změnil téma: „Když odhlédneme od této záležitosti, co třeba nějakí nepřátelé, spory, podezřelé aktivity, které se vašeho manžela týkají? Přímou, nebo nepřímou...“

„O ničem nevím,“ pohodila rameny. „Jeho podnikání vůbec nerozumím a netuším ani, s kým se obchodně stýká. Nepřátele asi nemá – o žádných nemluvil. Ačkoli je fakt, že jsme poslední měsíce komunikovali dost sporadicky.“

„Nevyhrožoval mu třeba někdo?“

„Jak říkám, já nic takového nezaznamenala.“

„Vraťme se ještě k tomu plesu. V kolik hodin jste ho s tou kamarádkou opouštěla?“

„Přesně nevím...“ zamračila se při přemýšlení. „V jedenáct, půl dvanácté...?“

„Čím jste jela?“

„Braly jsme si taxi.“ Ani ji nepřekvapilo, že chtěl znát jméno taxislužby.

„Když jste dojela domů, co jste dělala?“ pokračoval neúnavně. Bolest hlavy začala sílit, a tak si špičkami prstů promnula spánky. Kruci, už by jí mohli dát pokoj! Tímhle planým vyptáváním Robina určitě nenajdou, pomyslela si nevráživě. Což zčásti zaznělo i v jejím hlase, když odpovídala.

„Šla jsem spát. Byla jsem unavená a naštvaná. Taky už bylo dost hodin.“

„Chápu. Takže jste v noci už nikam neodcházela?“

Zvedla hlavu a zadívala se nejdříve na Drozda, pak na Mádlovou. „A kam bych podle vás měla jít? Říkám přece, že jsem byla utahaná!“ Znovu si je změřila, poněkud zmatená tím dotazem. „Proč se ptáte?“ V tu chvíli jí však došlo, kam asi míří, a nevěřičně rozevřela oči, takže najednou připomínaly dva kulaté talířky. „Počkejte... Snad se nedomníváte, že bych Robinovi třeba já nějak ublížila? To nemůžete myslet vážně!“ vzkřikla dotčeně a současně cítila lehké mrazení mezi lopatkami. Probůh, co to u Erika pracuje za amatéry?

„Nic takového jsme neřekli,“ odvětil klidně komisař. „Pouze jsem vám položil otázku. Musíme se zamýšlet nad spoustou eventualit.“

Tahle tvář jí byla čímsi povědomá. Ovšem nebyla si vůbec jistá, zda ji na plese zahlédla, anebo se jí to vzhledem k nepřehlédnutelnému zevnějšku Netolické jen zdá. Každopádně nepatřila k chumlu ženštin, které Robina obklopovaly jako hejno hladových kvočen ve chvíli, kdy ho odvedl Erik.

Nyní mladou ženu přejela hodnotícím pohledem, do kterého k vlastní spokojenosti dokázala vtěsnat maximum opovržení. Dívka měla oblé boky, zužující se k štíhlému pasu, a bujná ňadra, která nespoutávala podprsenka. Přestože byla vyloženě slovanský typ s plnými růžovými rty a postavou jako přesýpací hodiny, nezdálo se, že by pod hedvábným overalem fialkové barvy ukrývala přebytečné tukové zásoby. Naopak byla dobře stavěná, velmi ženská

– a velmi, velmi atraktivní. Její zjev byl naprostým opakem k tomu Juliinu. Ta se svým krátkým tmavým sestřihem, chlapecky štíhlou figurou a bez podpatků měřící jen něco málo přes metr šedesát představovala opravdový protipól téhle klasické krásy. Přestože Netolická působila veskrze něžně, vyzařovala z ní současně i vnitřní síla a energie. Julie nebyla na pochybách, že tahle žena je nabitá vášní a umí to dát pořádně najevo. V posteli docela určitě! Vmžiku zatoužila vytrhat jí těch pět milionů dokonale hebkých vlasů pěkně jeden po druhém...

„Paní Gitová?“ promluvila ta okouzující bytost ve dveřích smyslným hlasem, položeným opravdu hodně nízko. „Přiznám se, že jsem tak trochu v šoku,“ dodala, ačkoli nijak šokovaně nevypadala. „Nejste totiž dnes první neohlášená návštěva spojená s Robinem.“

Julie zamrkala a polkla, aby ovládla hlasivky, které hrozily vybuchnout vysokou fistulí. Což by ji pochopitelně postavilo do role hysterky a úplně znemožnilo. Připomněla si, že nesmí podrazit Tecla, a tak poznámku té blondáte bohyňě přešla, jako by vůbec nepadla. Pohodila jen rameny, a teprve když získala pocit, že se jakžtakž opanovala, promluvila: „Docela mě udivuje vaše drzost, když takhle bez obalu přiznáváte poměr s mým mužem!“ Její hlas i tón studily jako chladné vody severních moří. Zjistila dokonce s úžasem, že vztek jí nějakým způsobem z hlavy vytěsnil tepající bolest, jež ji přepadla chvíli před Teodorovým odchodem.

„Tomu asi rozumím,“ odtušila Netolická neméně ledově. „Ale nemám důvod nic tajit před vámi ani nikým jiným. Jak jste se o mně vlastně dozvěděla? A co mi chcete?“

„Tak předně, vůbec vás nemusí zajímat, odkud o vás vím!“ odsekla Julie. „Jestli vám ale není jasné, co tady pohledávám, tak si asi stojíte na vedení, anebo vaše IQ patří k těm podprůměrným!!“

Blondýna na tu urážku nijak nezareagovala a místo toho si ladným pohybem založila ruce na impozantním poprsí. „Poslal vás snad za mnou ten Robinův kamarád?“ přimhouřila zkoumavě víčka.

„Cože?“ vypadla Julie na okamžik z konceptu.

„Tomáš Teodor,“ vysvětlila obratem Netolická, stojící dosud mezi zárubněmi jako vrostlá do podlahy. Nehnula se ze svého prahu ani o centimetr, snad aby dala najevo, že tohoto nezvaného hosta si do bytu vpustit nehodlá. „Ten, co se tu ukázal dnes dopoledne a ptal se po Robinovi,“ pokračovala. „Tvrdil, že bez vysvětlení zmizel a on o něho má strach. Jednou nebo dvakrát prý ho za mnou vezl, takže věděl, kde bydlím, a doufal, že bude právě tady. Vy jste s ním údajně vyrazila dveře,“ sjela Julii poněkud odsuzujícím pohledem blankytných očí.

Hezká přesmyčka jména s příjmením a k tomu slušný výmysl, přebrala si její slova Julie. Ovšem jak vidno, zabralo to. Tecl se pomocí smyšlené pohádky dozvěděl všechno, co potřeboval... Pěkně mazaný chlapík! pomyslela si s uznáním. Ona sama si také dokázala obstojně vymýšlet, ovšem teď si připadala úplně vygumovaná a uvažovala, jak nejlépe zareagovat. „Vyrazila dveře?“ opakovala jako ozvěna čistě proto, aby získala čas navíc.

„No, ano. Říkal, že jste se s ním vůbec nehodlala bavit a zabouchla mu před nosem. A to se podle něho Robin neukázal tři dny v práci, nepřišel v neděli na tenis a k tomu má hluchý telefon! I já jsem se mu dneska už několikrát marně pokoušela dovolat. To vůbec neřešíte, co s ním je?“ Její výraz i postoj vyjadřovaly nepochopení s náznakem smutku. Julie si až teď všimla, že Netolická má bělma protkaná červenými žilkami. Neklamný důkaz toho, že tak nad věcí, jak se snaží vystupovat, rozhodně není. Nemohlo to být tak dávno, co plakala, třebaže to na zbytku její tváře nezanechalo žádné stopy. Přesto Julie nezměkla. Pro ni to pořád byla jen proradná osoba bez morálky, která vlezla do postele s manželem jiné ženy... A kdo ví, kolika dalších, o kterých ona neměla nejmenší tušení. S vizáží, jakou tahle Lada disponovala, jich mohla svést klidně desítky. Muži jí museli padat k nohám jako zralé švestky. Zaujala útočnou pozici a zamračila se.

„Jak se vůbec opovažujete posuzovat, co já řeším a co ne?! Soudit cokoli, co se mně týká?!“ vyštěkla s neskryvaným despektem. „Zrovna vy, která bezostyšně chrápete s ženatým chlapem?! Víte, co podle mně jste? *Kurva!*“ Vulgární nadávka z ní vyletěla s takovým gustem, až pocítila doslova fyzické uspokojení, když její jazyk, opřený do patra, zavibroval při vyslovení důrazného „er“... Kletba se odrazila od hladkých bílých zdí tak hlasitě, jako by Julie použila megafon.

Nestačila se však ani zarazit nad tím, jak během několika málo hodin zhrubl její obvykle umírněný slovník, protože ji Lada poplašeně popadla za předloktí a vtáhla, dost pravděpodobně proti vlastní vůli, do obdélníkové předsíně. Rychle za nimi zabouchla dveře a Julii ihned došlo, že nestojí o sousedský skandál, který jejím řevem každopádně hrozil.

„Kriste pane, přestaňte takhle křičet!“ stiskla si Netolická spánky zatnutými pěstmi a zatvářila se nešťastně.

Konečně se ta tvoje sebejistá póza začíná hroutit, pomyslela si Julie se škodolibou radostí. Snad i díky tomu, že svou sokyni vyvedla z míry, se přece jen sama poněkud uklidnila. Zběžně přelétla očima střídavě zařízenou chodbu zářící čistotou, ale hned se zase zaměřila na mladou ženu, která už povolila sevření, spustila paže podél těla a hleděla do Juliiny tváře se směsicí rozladění a bezmoci. Bylo očividné, že události dnešního dne na ni začínají i přes zjevně vrozenou rozvážnost opravdu doléhat a její psychika na to celkem logicky reaguje.

„Proboha, co po mně chcete? Abych Robina opustila? To nemůžu... Já ho totiž miluju!“ vypravila ze sebe nakonec Lada, když se ticho stále víc prohlubovalo a nepřátelská atmosféra mezi oběma ženami houstla.

„Ale, opravdu?“ opáčila s nepokrytou jízlivostí Julie. „Mám si snad z té vaší romantické lásky sednout na zadek, nebo co?“

Netolická opět zamávala dvoumetrovními řasami. „Nechápu, proč tomu nevěříte. Ano, zamilovala jsem se do něho hned, jak jsem ho poznala.“

„To je tedy skutečně dojemné!“ vyjela Julie příkrým tónem. „Jenže jste jaksi zapomněla na jeden drobný detail: on je totiž už šest let ženatý se mnou!“ Uhodila se přitom sevřenou pěstí doprostřed hrudní kosti. Podprahově sice s jistým mrazením vnímala, že vzhledem k nastalé situaci možná řeší problém, který se brzy ukáže být nepodstatným, ale nemohla si pomoci. Potřebovala upustit páru, jinak by se pod tíhou událostí posledních dní už opravdu zhroutila. A tahle cizoložná děvka byla v každém ohledu tím nejlepším ventilem.

„To ano, ale není s vámi šťastný!“ zvýšila konečně světlovláska hlas, čímž jasně odhalila narůstající rozčilení.

Převzal velení. Než se nadála, popadl ji okolo ramen a pod kolena a zvedl do náruče. Několika rychlými kroky překonal délku terasy a vešel do domu. Nechal dveře dokořán a rovnou zamířil k široké pohovce. Nedočkavě na ni Julii položil a netrpělivě strhl z ramen sako. Odhodil ho stranou jako nepotřebný kus hadru, kterým se pro něj v tu chvíli ostatně stalo, a přiklekl k ní. V měkkém světle slabé žárovky byla její pleť sametová, hladká a vábivá. A neskutečně krásně voněla. Po mandlovém mýdle a roztoužené ženě, která je připravená svou touhu ukonejšit a uhasit ryzím a jediným možným způsobem.

Vrhli se na sebe hladově a divoce. Přetáhl jí přes hlavu tričko a ona zaútočila na to jeho. Hrudník neměl přehnaně široký, avšak jeho svaly byly hezky vyřýsované a pevné a houština zlatavých chloupků na prsou podtrhovala nespornou mužnost. On se naopak popásal očima na jejích kulatých nadrech se zašpičatělými růžovými hroty bradavek. Neodolal pokušení a bez váhání přes ně přešel klouby prstů. Okamžitě zareagovaly a Teo syčivě nasál vzduch do plic, protože ho ten jasně vstřícný signál, který vyslalo její tělo, odzbrojil. Najednou přestal spěchat. Zatoužil si užít každou chvíličku a protahovat ji donekonečna.

Sklonil se a začal jemně sát oblé prsy, pokrýval bílou kůži vlhkými polibky a pohrával si jazykem se vztyčenou bradavkou. Rukama jezdil po Juliině těle a nakonec jí naslepo stáhl kalhoty. Spolupracovala s ním, zvedla pánev a pak je netrpělivým pohybem kotníků skopla. Zůstala pouze v tenkých bavlněných kalhotkách.

Teo se na okamžik nadzdvihl a zápasil s opaskem u džinsů. Chtěla mu pomoci, ale prsty měla snad ještě neobratnější než on, rozechvělé touhou. Nakonec to zvládl sám, pásek rozepnul a přetáhl si džíny spolu s boxerkami přes boky. Přilehl k Julii na pohovku, aniž z ní spouštěl planoucí pohled. Tím pak sjel níže, jako by hodnotil její křivky, a z šedých očí se dalo zřetelně vyčíst, že to, co vidí, se mu moc líbí. Pomalu, skoro lenivě, zahákl ukazovák za lem bílých kalhotek a podíval se na ni, jako by očekával souhlas. Poskytla mu ho, aniž promluvila. O okamžik později už oba, nazí jako Adam s Evou, nenechávajíma rukama vzájemně prozkoumávali ty nejtajnější záhyby svých těl. To její bylo pevné, přesto měkké a žensky zaoblené. Jeho naopak tvrdé a veskrze mužné.

Laskání a polibky se postupně slily v jeden vodopád rozkoše, stejně tak jako se o nějakou dobu později propojila jejich rozpálená těla. Teo do Julie vnikl jediným pohybem, bez zaváhání a najisto. Pohltla ho a sevřela, jako by k sobě patřili odjakživa. Stiskla víčka a prudce se nadechla, když ucítila jeho sílu pulzovat ve svém nitru.

„Podívej se na mě...“ zachraptěl a teplý dech zlehka rozechvěl vlasy okolo jejího ucha. Neodolala, otevřela oči a zadívala se do jeho tváře, změněné vzrušením a touhou. Teův pohled doslova žhnul a uzamkl ji svou silou a podmanivostí, takže by se od něho nedokázala odvrátit, i kdyby chtěla – ale ona si to nepřála. Takto bylo jejich spojení mnohem důvěrnější. Nebyl to jen erotický akt z náhlého popudu, pouhá živočišná záležitost. Byli propojeni hlouběji než fyzicky, jako by se skrz oči dotkly i jejich duše.

Julie v Teodorových zornicích četla blížící se vyvrcholení a sama vnímala, že její tělo je rovněž připraveno vystřelit v divoce slastném gejzíru kamsi do vzdálených výšin. Rozkošnické vlny se přes ni začínaly přelévat, jako by ji konejšil teplý příboj, a její dech zrychlil. Nedokázala zadržet přerývané steny, jež se jí draly z úst, až nakonec hrdelně vykřikla a zaryla Teovi prsty do bicepsů. To když už déle nedokázala ovládat prudké stahy jemných svalů a podlehla strhujícímu vzletu do sfér naprosté rozkoše.

Jako by čekal právě na tento moment, zatnul Teodor zuby, až se celý jeho obličej napjal a připomínal tvář bojovníka přesně v té chvíli, kdy uštěďuje svému protivníku osudnou ránu. Směsice napětí, uvolnění i extáze jeho výraz proměnil v typicky mužský škleb, charakteristický právě pro tyto intimní chvíle. Juliin pohled zněžněl, když si uvědomila jeho absolutní odevzdání. Ten tvrdý, bystrý a nesmlouvavý detektiv odhodil zábrany a poddal se okamžiku, v němž jsou si dva lidé tak blízko, jak je to jen možné...